

exteriors

Damunt les roques i sota l'aigua

Text i foto > **NORA CONTIJOCH VIDAL, periodista**

No sé què és, exactament, el que fa que als humans ens atregui tant l'aigua. «Lo riu és vida», que diuen per allà baix; i tant que ho és. Allà on hi hagi un riu, un llac, una cala o un oceà sencer, hi haurà algú contemplant, respirant o fent una foto per penjar a l'Instagram.

A mi, almenys, l'aigua sempre m'ha cridat. En especial, la que acompanya el trosset del camí de ronda que va des de la Foradada fins a la platja del Golfet. A poques passes del nucli de Calella de Palafrugell, aquesta caminada ens concedeix una estona de natura, olor de mar i pinassa; so d'onades, blavor i verdor.

Si alguna cosa té la Costa Brava és la bellesa que impera a la vora del mar, esculpida per l'aigua i el vent. Aquest camí, i en concret sobretot el darrer tram i la platja del Golfet, va quedar considerablement malmès després de l'inoblidable temporal Glòria, el gener del 2020. Els humans no vam trigar, però, a tornar a posar totes les pedres al seu lloc. En aquest sentit, cal destacar els esforços que han fet associacions com SOS Costa Brava i Salvem el Golfet per conservar i protegir aquest indret de l'especulació immobiliària, una empremta en el paisatge molt difícil d'esborrar.

Per la seva orientació, aquest passeig és bo de fer a qualsevol hora del dia. Si ens llevem amb el sol, gaudirem d'una espectacular albada, que compartirem amb meditadors, corredors i gossos deslligats. En canvi, a la tarda, quan el sol va baixant, la paret de roca que ens

queda a l'esquena farà un favor a la nostra pell i la deixarà descansar sota una ombra deliciosa.

Al llarg d'aquesta passejada hi ha diversos llocs on podem baixar a nedar; del camí surten uns quants trams d'escales que porten a caletes, roques o embarcadors. La meva preferida és la cala del Paisà, just abans d'arribar al Golfet, perquè no acostuma a haver-hi gaire gent, però sobretot per la forma recollida que fa. Encara que bufi el vent, s'hi pot nedar amb tranquil·litat. Amb ganes d'envoltar-me de blau, agafo la màscara i les aletes; una escopinada, una altra escopinada i cap a dins.

Sota l'aigua hi ha un altre món. Com si sabessin que ha arribat el setembre, els animals marins tornen a la seva rutina lliure d'humans i de restes de crema solar. A primer cop d'ull, peixos grans i petits, pops, morenes i garoïnes recuperen els seus barris i perden la timidesa. M'envolta un banc de sardinetes i em fan sentir part del grup. Una morena em mira des de sota amb la boca oberta com dient: «Ni t'acostis». Li faig cas, però dissimulo mentre li observo les taques i les dentetes.

I tant a dins com a fora de l'aigua, silenci. Trobo que fer una capbussada és una de les millors maneres d'aïllar-se del món; desconnectar-se dels humans per connectar-se amb el propi cos i l'aigua. Però passar una estona en aquests racons amagats sota les escales del camí de ronda també és, d'alguna manera, com posar pausa a la vida. Com una nit de son profund. Com ficar el cap sota l'aigua.